

Θέλουμε την πλειοψηφία και θα την διεκδικήσουμε!

Κώστας Παπαδάκης

Η βαριά ατμόσφαιρα από τα αποτελέσματα των πρόσφατων βουλευτικών εκλογών, αφενός απελευθερώνει την κυβέρνηση για την απροκάλυπτη και προκλητική κλιμάκωση της επέλασης των συμφερόντων του κεφαλαίου με τελευταίο δείγμα τις νομοθετικές πρωτοβουλίες για το 13ωρο, την κατά παραγγελία εργασία και την ποινικοποίηση της περιφρούρησης της απεργίας ή και την απειλή έξωσης του Συλλόγου

Ελλήνων Αρχαιολόγων και αφετέρου βυθίζει σε σοβαρό αναστοχασμό αγωνιστές της αριστεράς και των κινημάτων που δεν βρήκαν την έκφρασή τους μέσα από την κάλπη. Κυρίως όμως δημιουργεί τον κίνδυνο εμπέδωσης της ψευδούς εντύπωσης ότι η κυβερνητική πολιτική νομιμοποιείται από την κοινωνική ανοχή και την ψευδή πλειοψηφία με τα τεχνητά ποσοστά που διαμόρφωσε το πρωτόγνωρο κύμα αποχής.

Έτσι πέρασε ένα ακόμα καλοκαίρι που κάηκαν εκατομμύρια στρέμματα δασών και όχι μόνο, με πολλά ανθρώπινα θύματα και πάλι, αφού εκείνοι που ασκούν εξουσία δεν πήραν κανένα μέτρο δασοπροστασίας και ενίσχυσης της δασοπυρόσβεσης απέναντι στην κλιματική κρίση (που δεν αποτελεί φυσικό φαινόμενο, παρά ένα καπιταλιστικό έγκλημα που προκαλείται από την εντατική και πολλαπλή εκμετάλλευση του περιβάλλοντος σε όλο τον κόσμο για τα ιδιωτικά κέρδη). Διότι τα χρήματα που χρειάζονται προτιμούν να τα διαθέτουν σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς και παροχές στο κεφάλαιο, αφήνοντας τον τόπο μας ανυπεράσπιστο απέναντι στον πραγματικό πόλεμο και τις καταστροφές που προκαλεί κάθε καλοκαίρι. Και για να μεταθέσουν τις δικές τους ευθύνες εφευρίσκουν εμπρηστές χωρίς να σταματάνε και όταν ακόμα η μια μετά την άλλη οι συλλήψεις και προσαγωγές αποδεικνύονται αβάσιμες, αποπροσανατολίζουν συνειδητά, εξαπολύουν ένα ακόμα κύμα επικίνδυνου ποινικού λαϊκισμού και αυστηροποίησης των ποινών, δημιουργούν κοινωνικό κανιβαλισμό, ένστολο και μη, και παραδίδουν στη βορά του τους συνήθεις ύποπτους, τους πρόσφυγες που δεν φτάνει που τους πνίγουν στη θάλασσα και τους καίνε στη στεριά, αλλά τους βαπτίζουν και εμπρηστές. Τα σύνορα βλέπετε, χερσαία και θαλάσσια, είναι κλειστά με φράχτες, Frontex, λιμενικές περιπολίες και ειδικά συνοριακά σώματα ενάντια στους μετανάστες και πρόσφυγες, αλλά ορθάνοιχτα απέναντι στους Κροάτες ναζιστές που έρχονται πράγματι για να εγκληματήσουν μαζί με εγχώριους συνεργούς τους.

«Κάποτε...», όπως έλεγε και ο ποιητής «..οι θάλασσες αυτές θα εκδικηθούν». Οι πραγματικοί «αληθήριοι» θα δώσουν λόγο και θα τιμωρηθούν δίκαια. Και η αρχή έχει γίνει.

Τα προβλήματα της Αθήνας είναι γνωστά. Εδώ άλλωστε συμπυκνώνονται όλες οι προτεραιότητες των δυνάμεων εξουσίας που εκφράζουν τα αστικά συμφέροντα:

Πρωτόγνωρη στεγαστική κρίση και ανεξέλεγκτη εκτόξευση των τιμών ενοικίων κατοικίας, απεριόριστη διάθεση διαμερισμάτων για Airbnb αντί για μακρόχρονη μίσθωση κύριων κατοικιών, ιδιωτικοποίηση χώρων πρασίνου και αναψυχής, καταστροφή ελεύθερων χώρων, υποβάθμιση κοινωνικών δομών, υπηρεσιών πρόνοιας και φροντίδας παιδιών, ηλικιωμένων και ευάλωτων ομάδων, υπηρεσιών καθαριότητας και πρασίνου και ξεπούλημά τους σε κάθε είδους ιδιώτες, χορηγούς και ΜΚΟ, διάλυση κοινωνικού ιστού και παράδοση της πόλης στην τουριστικοποίηση και τις βιτρίνες που καλούνται να λειτουργούν όλο και περισσότερες μέρες και ώρες.

Ακόμα, οι δρόμοι της Αθήνας είναι με την ευλογία του Δήμου ένα καθημερινό πεδίο απαγορεύσεων και καταστολής, περιορισμών, ξύλου, χημικών και αστυνομικής βίας διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων, τσαμπουκά απέναντι σε νεολαίους και απεργούς. Ο ζήλος των δημοτικών υπηρεσιών για την αφαίρεση αφισών και πολιτικού υλικού από τους δρόμους (με πρόσφατα τα βαριά πρόστιμα σε αριστερές οργανώσεις) ενισχύει επιδεικτικά την περιφρόνηση στη δημοκρατική διακίνηση των πολιτικών μηνυμάτων και την προτεραιότητα της εμπορικής διαφήμισης. Η προτεραιότητα της αστυνομικής καταστολής αναπτύσσεται emphaticά στους κοινωνικούς αγώνες, ενώ δίπλα της το ρατσιστικό, σεξιστικό, ενδοοικογενειακό, αλλά και κοινό ακόμα έγκλημα οργιάζει, ενώ η ρατσιστική και ναζιστική βία αρχίζει να επανέρχεται. Την ίδια ώρα η «Δημοτική Αστυνομία» ασχολείται με .....κλήσεις σε παράτυπα παρκκαρισμένα αυτοκίνητα λειτουργώντας ως αβανταδόρος για τα ιδιωτικά πάρκινγκ.

Η δημαρχία Μπακογιάννη προσέθεσε εκτός από το φιάσκο του «Μεγάλου Περίπατου» - κλασικό δείγμα αυτοσχεδιασμών και συμπεριφοράς ενός γόνου οικογενειοκρατίας που αντιλαμβάνεται τον δημόσιο χώρο ως την παιδική του χαρά - σειρά υλοποιούμενων η σχεδιαζόμενων καταστροφικών και βίαιων παρεμβάσεων σε ελεύθερους χώρους πρασίνου στις γειτονιές της Αθήνας (Πάρκα Δρακοπούλου, Ιακωβάτων, Ακαδημίας Πλάτωνος, Μετρό Αμπελοκήπων, Γουδή, Λόφοι Στρέφη και Φιλοπάππου, μετρό στην πλατεία Εξαρχείων κ.α.) προς όφελος του κεφαλαίου. Ανίκανη ακόμα και για ολοκλήρωση έργων βιτρίνας που σπαταλάνε εκατομμύρια από τα δημοτικά ταμεία την ώρα που ο Δήμος αρνείται να μονιμοποιήσει χιλιάδες συμβασιούχους που η εργασία τους δίνει ανάσα σε σχολεία, ιατρεία,

καθαριότητα, η πλειοψηφία της Δημοτικής αρχής, με τη σύμπραξη των συστημικών παρατάξεων είναι όχι απλά αδρανής, αλλά ενεργά συνένοχη στο κατάντημα της πόλης που ζούμε, δουλεύουμε και κυκλοφορούμε.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό η παράταξη Μπακογιάννη με τους μηχανισμούς της ετοιμάζεται, στην ουσία χωρίς αντίπαλο, για έναν εκλογικό περίπατο έχοντας με το μέρος της τον ούριο πολιτικό και δημοσκοπικό άνεμο και με το κοστούμι του 43% που οι εμπνευστές του, οι ίδιοι που θέσπισαν το όριο 3% για να αποκλείσουν και από τις αυτοδιοικητικές εκλογές τις ενοχλητικές αντικαπιταλιστικές φωνές, θεώρησαν ικανό να τον εκλέξει από τον πρώτο γύρο. Για μια Αθήνα που οι κάτοικοί της δεν θα έχουμε τόπο να σταθούμε, θα πληρώνουμε ακόμα και για την αναπνοή μας και θα τρώμε ξύλο σε κάθε διαμαρτυρία.

Και όμως, εκεί που όλα φαίνονται προδιαγεγραμμένα, υπάρχουν φορές που η ελπίδα γεννιέται ακόμα και μέσα στις στάχτες και στα αποκαΐδια, σαν ένα πράσινο που ξεφυτρώνει πεισματικά για να ξαναφέρει τη ζωή και να κάνει «το πτώμα γεγονός αναστάσιμο».

Μέσα στην άθλια αυτή συγκυρία τρεις δημοτικές παρατάξεις της Αθήνας, με την ιστορία και προσφορά τους η καθεμία, αποφάσισαν να κάνουν το αυτονόητο, να άρουν την πολυδιάσπαση των δυνάμεων που εκφράζουν τις κοινωνικές αντιστάσεις στο Δήμο της Αθήνας και να ενωθούν στην κάλπη, όπως κάνουν και στους καθημερινούς τους αγώνες.

Η «**Ανταρσία στις Γειτονιές της Αθήνας**», η «**Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα/Ανταρσία σε Κυβέρνηση, Ε.Ε, κεφάλαιο**» και η «**Ανυπότακτη Αθήνα**» έκαναν ένα ιστορικό βήμα.

Σε αυτές προστίθενται καθημερινά δεκάδες συνεργαζόμενοι ανένταχτοι και ενταγμένοι κοινωνικοί και πολιτικοί αγωνιστές και αγωνίστριες δημιουργώντας ένα ολοένα διευρυνόμενο πόλο στήριξης και περιγράφουν το εύρος της δυναμικής της, που δεν αρκείται στην εκλογική επιβίωση με την υπέρβαση του 3%, αλλά φιλοδοξεί ανοιχτά στην έκφραση της κοινωνικής πλειοψηφίας των δημοτών της Αθήνας και την ανατροπή - νίκη στις δημοτικές εκλογές. Γιατί δεν φτάνει ένα ποσοστό καταγραφής για να αλλάξουμε τις ζωές μας. Θέλουμε την πλειοψηφία και θα την διεκδικήσουμε. Και ξέρω ότι είναι πολλά τα βήματα που νοιώθω πως χρειάζονται ακόμα στο χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς. Αλλά για να φτάσουμε στο ικανό πρέπει να ξεκινήσουμε από το αναγκαίο. Και αυτό πλέον έγινε.

Η τιμή της ομόφωνης επιλογής μου ως υποψήφιου Δημάρχου συγκινητική, απρόσμενη και ανείπωτη. Όχι για τα 45 χρόνια, από μαθητής στο κίνημα. Δεν είμαι τίποτα περισσότερο από

χιλιάδες αγωνιστές που έχω γνωρίσει όλα αυτά τα χρόνια. Και η αναγνώριση δεν έρχεται από τα αξιώματα, αλλά από τον καθημερινό σεβασμό και την εκτίμηση. Ούτε γιατί φιλοδοξούσα ποτέ να κάνω καριέρα στην τοπική αυτοδιοίκηση ή να την χρησιμοποιήσω ως εφαλτήριο για εξέλιξη στην κεντρική πολιτική σκηνή, όπως τόσοι και τόσοι. Αλλά γιατί κρίθηκε ότι στο πρόσωπό μου συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την εγγύηση της ενότητας, της σύνθεσης, της υπέρβασης και της προοπτικής των κοινωνικών και πολιτικών αντιστάσεων. Νομίζω πως και πολλοί άλλοι θα ήταν άξιοι, μίλησα και εγώ σε μερικούς, αλλά καμία προσωπική συστολή δεν θα μπορούσε να υπερνικήσει την ανάγκη να υπηρετηθούν τα παραπάνω. Και είναι μία τιμή όχι μόνο στο πρόσωπο ενός κινηματικού ανένταχτου και ενός συνηγούρου πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χ.Α., αλλά και στα πρόσωπα όλων των δικηγόρων που καθημερινά αγωνίζονται για να υπερασπιστούν δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες και να προστατέψουν τα θύματα της παραβίασής τους από τον αυταρχισμό και την καταστολή.

Κάποιοι από αυτούς έχουν ήδη αρχίσει να κοσμούν το ψηφοδέλιό μας που συγκροτείται. Κοντά τους εκατοντάδες «διαμάντια» ήθους και αγωνιστικότητας σε πλειάδα χώρων που έδωσαν βροντερό παρών τα προηγούμενα χρόνια (εργασία, υγεία, πολιτισμός, εκπαίδευση, έμφυλη βία, αντιφασιστικός αγώνας, διανόηση, φεμινιστικό κίνημα, περιβαλλοντικό κίνημα, γειτονιές κ.α) και έπεται συνέχεια. Διστάζω να κατονομάσω οποιο(α)δήποτε για να μην αδικήσω τους υπόλοιπους.

Η υποψηφιότητά μου προτάθηκε χωρίς να έχει τεθεί από μένα. Και μόνη η συμφωνία τους, όποιος και να ήταν ο τιμώμενος, θα με εύρισκε στην πρώτη γραμμή της. Ούτε θα τολμούσα να αμφισβητήσω την πολύτιμη ιστορία και προσφορά όσων προηγήθηκαν στην εκπροσώπηση των τριών συνεργαζομένων κινήσεων. Αντίθετα, το έργο τους αποτελεί την αφετηρία για τη δική μας παρέμβαση και μακάρι να το συνεχίσουμε επάξια. Και η τιμή που αισθάνομαι δεν μου γεννά καμία αίσθηση υπεροχής. Το «πρώτος μεταξύ ίσων» σημαίνει και για μένα ότι η παράταξη που δημιουργείται δεν είναι προσωποπαγής και αρχηγική, αλλά συλλογική και ότι η συμφωνία της εναλλαγής αποτελεί αρχή που ισχύει πρώτα και κύρια για μένα, όπως τα παλιότερα χρόνια στο Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. με την Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας.

Και έτσι προχωράμε.

Ορθώνουμε ανάστημα απέναντι στο ναζιστή κατάδικο που κομπάζει ότι θα πάρει την Αθήνα και βροντοφωνάζουμε: «Ούτε στην Αθήνα, ούτε πουθενά».

Αντιπαλεύουμε τον αλληλοτροφοδοτούμενο κόσμο του αυτοδιοικητικού προσωπικού της

πολυμέτωπης επίθεσης των αστικών συμφερόντων ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας, της νεολαίας, του περιβάλλοντος, της γειτονιάς, της κοινωνικής και αντιρατσιστικής αλληλεγγύης, της αριστεράς και των κινημάτων.

Συγκροτούμε τις κοινωνικές και πολιτικές αντιστάσεις χωρίς αδρανείς υποψηφιότητες κομματικής επετηρίδας, αλλά με κριτήρια κινηματικά, συλλογικότητα και προοπτική.

Και με συγκρότηση της εκλογικής παρέμβασης ενάντια στην καταστροφική ρητορική της αποχής που εν τέλει στέλνει τον κόσμο στο σπίτι του και αλλοιώνει τους πραγματικούς συσχετισμούς στην κοινωνία.

Υπερασπιζόμαστε εργασία, δημόσιους χώρους, πράσινο, γειτονίες, πολιτισμό, δημοκρατικά δικαιώματα, κοινωνική αλληλεγγύη και αντιστεκόμαστε στην καταστροφική επέλαση εναντίον τους.

Δεν θα περάσουν ούτε το κεφάλαιο, ούτε οι φασίστες!

Η «**Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα**» ξεκινάει τη μάχη της. Χτυπάει την πόρτα του Δήμου Αθήνας για να μετατρέψει τις αντιστάσεις σε πλειοψηφίες και να τις οδηγήσει σε νίκες.

Ξέρουμε ότι υπάρχουν μάχες που κερδίζονται και μάχες που χάνονται. Αλλά οι άνθρωποι, όπως και οι συλλογικότητες, δεν κρίνονται από τις μάχες που κερδίζονται ή χάνονται, αλλά από εκείνες που επιλέγουν να δώσουν.

Επιλέχθηκε η συλλογικότητα και η υπέρβαση. Επιλέχθηκε η ενότητα αντί για το σεχταρισμό και την πολυδιάσπαση και η διεκδίκηση αυτών που αντιστοιχεί στις ανάγκες όλων όσων θέλουμε να εκφράσουμε, όχι απλά η διεκδίκηση μιας καταγραφής. Θα τα υπηρετήσω με όλες μου τις δυνάμεις.

Τα μηνύματα που καταγράφουν την απήχηση στις λίγες ώρες που έχουν περάσει από την ανακοίνωση του δελτίου τύπου των τριών συνεργαζομένων κινήσεων το επιβεβαιώνουν πανηγυρικά. Γιατί όλοι συνειδητοποιούν ότι «δεν πάει άλλο», ότι «όσο είναι ο λάκκος σου πολύ βαθύς, χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς»!

Η Αθήνα της αντίστασης, του αγώνα, τη φτώχειας και της αλληλεγγύης μάς καλεί να σταθούμε άξιοι στο δρόμο της ιστορίας της.

Προχωράμε και σας καλούμε μαζί μας σε ένα ωραίο προεκλογικό και όχι μόνο αγώνα που μπορεί και πρέπει να στείλει τα αποκαίδια των καπιταλιστικών και ρατσιστικών εγκλημάτων μαζί με τα μπάζα του «μεγάλου περίπατου» στα απορρίμματα της ιστορίας και να αναδείξει κυρίαρχες τις πραγματικές δυνάμεις της εργασίας και της κοινωνίας.

Για τη ζωή που μας αξίζει, στην Αθήνα που μας ανήκει !

Αθήνα, 28.8.2023

Κώστας Παπαδάκης

Υποψήφιος Δήμαρχος Αθήνας με τον συνδυασμό

«Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα»